

LARS KEPLER STALKER

.....
KRIMIROMÁNHOST

Je pátek dvaadvacátého srpna, hodiny ukazují čtvrt na devět. Po úchvatných západech slunce a bílých letních nocích se s překvapivou rychlostí ujímá vlády tma. Před proskleným vchodem do budovy policejního prezidia je již šero.

Margot Silvermanová vystoupí z výtahu a zamíří k bezpečnostním dveřím vedoucím do vstupní haly. Na sobě má volné černé palety, přes prsa se jí napíná bílá halenka, dlouhé černé lněné kalhoty jsou vybaveny elastickým pásem, aby držely krok s jejím rostoucím břichem.

Beze spěchu se dolouhá k prosklené stěně s dvojitými dveřmi. Za dřevěným pultem sedí strážný a upírá pohled na monitor. Bezpečnostní kamery snímají každíčký kout ohromné budovy ve dne i v noci.

Silný cop světlých vlasů odstínu leštěného březového dřeva jí splývá až na záda. Margot je šestatřicet let a své třetí těhotenství si zjevně užívá: tváře má červené jako růže a celá jen kvete.

Po dlouhém náročném týdnu se konečně chystá domů. Každý den pracovala přesčas, i když ji kolegové dvakrát varovali, aby to nepřeháněla.

Stala se novou odbornicí na sériové vraždy, vraždy podle předlohy a stalking a smrt Marie Carlssonové je její první samostatný případ v pozici kriminální komisařky. Žádní svědci, žádní podezřelí. Oběť žila sama, byla bezdětná a pracovala jako produktová manažerka v IKEA. Její matka se po otcově smrti přestěhovala do domova pro seniory a Marie bydlela ve splacené vilce po rodičích. Do práce ji obyčejně vozívala kolegyně, ale onoho osudného rána na ni Marie na Kostelní ulici nečekala. Kolegyně zajela k ní domů, zazvonila, nakoukla do vilky, obešla ji a pak Marii uviděla. Seděla na podlaze za oknem, obličej měla pořezaný, hlava s podivně sešklebenými ústy jí sotva držela na krku.

Na základě prvního pitevního protokolu se nedalo vyloučit, že ústa někdo naaranžoval až po ženině smrti, ale stejně tak bylo teoreticky možné, že oběť rty zkřivila samovolně.

Rigor mortis, posmrtná ztuhlost, začíná v mozku a bránici, ale již po dvou hodinách se projeví i v obličejových svalech a dásních.

Je pátek večer, vestibul je skoro liduprázdný. O kousek dál si povídají dva policisté oblečení v tmavomodrých tričkách, ze zasedací místnosti, v níž probíhá řízení o uvalení vazby, vyjde unaveně vyhlížející státní zástupce.

Margot od samého začátku — od chvíle, co se stala hlavní vyšetřovatelkou — v skrytu duše tušila, jaké nebezpečí jí hrozí: bude příliš ambiciózní, příliš náročná a bude si nad případem lámat hlavu víc, než je zdrávo. Kdyby ostatním pověděla o své intuici, totiž o pocitu, že mají co dělat se sériovým vrahem, určitě by se jí vysmáli. Margot Silvermanová si v uplynulém týdnu přehrála klip s Marií Carlssonovou aspoň dvěstěkrát. Vše nasvědčovalo tomu, že k vraždě došlo zanedlouho poté, co se video objevilo na YouTube.

Komisařka se po celou dobu snažila odhalit nějaké skryté poselství, ale na nic kloudného nepřišla. Fetišistů vysazených na punčochy je fůra, ale Mariina vražda o žádných podobných sklonech nevypovídá.

Film je kratičkým útržkem ze života obyčejné svobodné ženy se slušným zaměstnáním, která se právě chystá na večerní kurz komiksově kresby.

Nelze z něj vyvodit, co pachatel pohledával v Mariině zahradě — jestli se tam ocitl čirou náhodou, nebo jestli si celý průběh předem detailně naplánoval. Jisté však je, že ji během posledních minut před vraždou natáčel na video, a tudíž měl něco za lubem. Vzhledem k tomu, že vzápětí poslal odkaz na policii, nepochybně chtěl tím filmem něco říct.

Chtěl poukázat na něco zvláštního, buď jen u Marie, nebo u více žen. Možná se jedná o všechny příslušnice něžného pohlaví, možná o celou společnost.

Margot však v ženině vzhledu ani počinání neshledala nic mimořádného. Marie vraští čelo, špulí pus a ze všech sil se soustředí na to, aby si co nejpečlivěji natáhla silonky.

Vyšetřovatelka už dvakrát navštívila její vilku na Bredablickské ulici, ale především si důkladně prošla videozáznam, který na místě činu pořídili kriminalističtí technici.

Ve srovnání s policejní nahrávkou působí pachatelův klip téměř laskavě. Blízké záběry stop bestiálního činu jsou nemilosrdné. Technici natočili zohavené tělo, sedící s roztaženými nohama na podlaze v louži krve, z několika různých úhlů. Na boku visí rozřezaná podprsenka, ňadra těžce spadají k břišním záhybům. Z obličeje zbyla jen krvavá maska s rozevřenými ústy.

Margot se nenápadně zastaví u konferenčního stolku mezi křesly, na němž stojí mísa s jablky, a mrkne po strážném hovořícím do mobilu. Pak se k němu obrátí zády, několik vteřin pozoruje jeho odraz ve skle ozářeném z venkovního dvora, hbitě vytáhne z mísy šest plodů a strčí si je do tašky.

Šest je zbytečně moc, to Margot dobře ví, ale nedokáže přestat, dokud na míse něco je. Jenny by večer mohla upéct jablečný koláč politý rozpuštěným máslem, pod nímž zkaramelizuje skořicový cukr.

Z labužnických myšlenek ji vytrhne zvonění telefonu. Pohlédne na displej a spatří tvář svého kolegy Adama Júsufa.

„Jsi ještě v práci?“ zeptá se Adam. „Řekni, že jo...“

„Kdepak, už sedím v autě a uháním po Klárské magistrále,“ zalže Margot. „Cos mi chtěl?“

„Přišlo nové video.“

Margot ucítí kručení v žaludku a ihned si položí dlaň na zaoblené břicho.

„Nový video?“ zopakuje po kolegovi.

„Tak můžu s tebou počítat?“

„Hned to obrátím,“ řekne Margot, otočí se a zamíří zpátky. „Zatím poříd pár kopií.“

Margot klidně mohla vyjít hlavním vchodem na ulici, odfrčet domů a přenechat vyšetřování Adamovi. Stačil by jediný telefonát a byla by dostala roční placenou mateřskou dovolenou. Kdyby tušila, že její první případ bude takhle brutální, zřejmě by to udělala.

Budoucnost obestírá temnota, planety se blíží ke svým nebezpečným konstelacím. Její osud se právě teď podobá žiletce vznášející se na vodní hladině.

Nastoupí do výtahu. V ostrém světle vypadá starší. Tenké černé linky kolem očí se jí už skoro rozpily. Zakloní hlavu a uvědomí si, že kolegové mají pravdu, když tvrdí, jak je podobná svému otci, krajskému policejnímu řediteli Ernestu Silvermanovi.

Výtah zastaví v osmém patře a Margot co nejrychleji kráčí prázdnou chodbou. Týden poté, co policisté uctili minutou ticha památku pohřešovaného Joony Linny, obsadila s kolegou Adamem komisařovu kancelář. Margot Joonu osobně neznala, takže jí to nečinilo žádné potíže.

„Máš rychlejší auták,“ prohlásí Adam a v úsměvu ukáže ostré zuby.

„Docela jo,“ přisvědčí Margot.

Adamu Júsufovi je už osmadvacet let, ale tvářičku má hladkou jako dospívající chlapec. Vlasy má přerostlé, přes džíny mu splývá košile s krátkými rukávy. Pochází ze syrské rodiny, vyrůstal v Södertälje a hrál fotbal v severní divizi třetí švédské ligy.

„Jak dlouho je ten klip na YouTube?“ chce vědět Margot.

„Tři minuty,“ odpoví Adam. „Takže on tam teď je. Stojí u okna a...“

„To nevíme jistě, ale...“

„Ale já bych za to dal krk,“ skočí jí do řeči Adam. „Určitě. Co jinýho by taky dělal?“

Margot položí těžkou tašku na zem, posadí se na židli a zavolá kriminalistickým technikům.

„Zdravím, tady Margot. Už jste rozeslali kopie? Teď mě poslouchejte — potřebuju, abyste v tom klipu našli nějaké místo

nebo jméno, a já bych pak mohla to místo nebo tu ženu identifikovat... Využijte veškerých dostupných zdrojů, udělejte to, jak chcete, ksakru, ale do pěti minut potřebuju něco, po čem bych se mohla pustit, a slibuju, že pak už vám dneska dám pokoj.“

Margot položí telefon a nadzvedne víko krabice s pizzou na kolegově stole.

„Ty už nechceš?“ zeptá se.

Ozve se pípnutí. Došla elektronická zpráva. Margot rychle slupne okraj pizzy. Netrpělivá vráska na jejím čele se prohloubí. Rozklikne video, zvětší ho na celý monitor, odhodí si cop na záda, spustí film a kousek se odsune, aby na něj viděl i Adam.

Napřed se objeví tma, v ní se chvěje zářící okno. Kamera se opatrně přibližuje. Na čočce objektivu zašustí několik padajících listů.

Margot naskočí na pažích husí kůže.

V osvětleném pokoji šikmo před televizí stojí žena a pojídá přímo z kelímku zmrzlinu.

Stažené sportovní kalhoty jí visí na jedné noze spolu se shrnutou ponožkou.

Dívá se na obrazovku, usměje se a ocucává lžičku.

V kanceláři policistů je slyšet jen šumění počítačového ventilátoru.

Margot nespouští oči z ženina půvabného obličeje, z vysedlých lícnicích kostí a pěkně zaoblené hlavy. Prozrad' mi něco, třeba sebemenší maličkost, prosí v duchu. Žena je zjevně rozpalená, určitě právě skončila s nějakým sportem. Na sobě má seprané kalhotky s vytahanou gumou, pod propoceným tílkem se rýsuje podprsenka.

Margot se nakloní k monitoru, kulatým břichem se dotkne stehen, neposlušný cop jí znovu přepadne dopředu.

„Ještě minutu,“ řekne Adam.

Žena odloží kelímek se zmrzlinou na konferenční stůl, odejde z pokoje a kalhoty uvízlé na pravém kotníku vleče za sebou.

Poté kamera sklouzne na stranu, mine úzké dveře na verandu a přiblíží se k oknu do ložnice. V místnosti se rozsvítí. Žena několika pohyby setřese kalhoty a odkopne je ke křeslu s rudým polštářkem. Nohavice proletí vzduchem, narazí do zdi za křeslem a pak nehlučně dopadnou na zem.

Kamera se pomalounku posouvá posledním úsekem temné zahrady, zastaví se těsně u okna a nepatrně se chvěje, jako by plula po vodě.

„Kdyby zvedla hlavu, musela by ho vidět,“ vydechne Margot a srdce jí poskočí v hrudi.

Světlo z místnosti ozáří listy růžového keře a odrazí se v horním okraji čočky.

Adam si zakryje pusou rukou.

Žena si svlékne tílko, hodí ho na židli, chvíli otálí v opraných kalhotkách a flekaté podprsence a nerozhodně hledí na telefon zapojený do nabíječky, který leží na nočním stolku vedle poloprázdné sklenice s vodou. Stehna má po běhu napjatá a prokrvená, na bříše je patrný otláčený pruh od gumy.

Na těle nemá žádné tetování, viditelnou jizvu ani strie po prodělaném porodu.

Místnost vypadá stejně jako ložnice milionů jiných Švédů. Není tu jediná věc, která by policistům poskytla nějaké vodítko pro další pátrání.

Kamera se zatřese a couvá.

Žena si z nočního stolku vezme sklenici vody a nese ji k ústům. Vtom film skončí.

„Krucifix, krucifix,“ kleje stále dokola Margot. „Je to všechno úplně na draka.“

„Ale já tam vidím spoustu věcí, který...“

„Vidíš jen vilu z dvacátýho století, ovocný stromy, růže, trojitý okna, dvačtyřicetipalcovou obrazovku, zmrzlinu značky Ben & Jerry,“ mávne Margot rukou k počítači.

Nikdy předtím si neuvědomila, jak jsou si lidé navzájem podobní.

Při pohledu zvenčí, skrze okenní tabulku, je většina domácí populace snadno zaměnitelná. Bydlíme ve stejných bytech, děláme stejné věci a vlastníme stejné předměty.

„To je naprostý šílenství,“ řekne chraplavě Adam. „Proč to ten člověk natáčí? Co tím vlastně sleduje?“

Margot vyhlédne malým oknem na černé koruny stromů Kronoberského parku, ponořené do zářivé mlhy nad městem.

„Bezpochyby máme tu čest se sériovým vrahem,“ řekne Margot. „A jediný, co můžeme udělat, je vytvořit první nástin pachatelova portrétu, abysme...“

„Ale k čemu to té nešťastné ženské bude?“ přerušil ji Adam a pročísně si rukou vlasy. „Ten šmejď stojí přímo u okna a čučí na ni, a ty tu klidně mluvíš o profilu pachatele.“

„Můžeme tak pomoci některé další oběti.“

„Ale houby,“ odsekne Adam. „Musíme zveřejnit...“

„Koukej už na chvíli zmlknout,“ utne ho Margot a zvedne telefon.

„To ty drž klapačku!“ okřikne ji Adam. „Copak nemám právo vyjádřit svůj názor? Podle mě bysme měli její podobiznu zveřejnit v internetovém vydání všech večerníků.“

„Adame, teď mě poslouchej... Napřed jsme doufali, že se nám ji podaří zavčas identifikovat, vždyť k tomu stačí docela málo, ale zjistili jsme pěkný kulový,“ vykládá Margot. „Ještě promluvíím s techniky, ale vím skoro na beton, že ani tentokrát nic nenašli.“

„Ale kdybysme zveřejnili její...“

„Na pitomosti není čas,“ skočí mu do řeči Margot. „Mysli trochu... Všechno nasvědčuje tomu, že pachatel vkládá klipy na internet přímo ze zahrady své oběti, což znamená, že existuje aspoň teoretická možnost ji zachránit.“

„Vždyť to říkám.“

„Jenže zrovna teď už uteklo celých pět minut a to je na lelkování za oknem moc dlouhá doba.“

Adam se nakloní a upřeně se na kolegyni zahledí. V unavených očích má červené popraskané žilky, vlasy mu trčí na hlavě jako hřebíky.

„Takže to předem vzdáme?“

„Máme naspěch, ale přesto si další postup musíme důkladně promyslet,“ vysvětluje Margot.

„Aha,“ odsekne popuzeně kolega.

„Pachatel má velkou sebedůvěru a je mu jasné, že má před námi pořádný náskok,“ vysvětlí ihned Margot a zhltně poslední kousek pizzy. „Ale čím víc toho o něm zjistíme, tím blíž...“

„Zjistíme? No, v téhle chvíli to není zrovna nejlepší taktika,“ zaprotestuje Adam a otře si z nosu pot. „První video se nám vypátrat nepodařilo, na místě činu jsme neobjevili jedinou stopu, po které bysme se mohli pustit, a teď to dopadne nachlup stejně.“

„Technici zřejmě nic nenajdou, takže musíme provést důkladnou analýzu obou klipů i vražd,“ odpoví Margot a ucítí, že se miminko v břiše pohnulo. „Co jsme to jen přehlédli, co se nám ten člověk snaží naznačit?“

„Viděli jsme mladou ženskou, která si byla zaběhat, pak si dala zmrzlinu a koukala se na televizi,“ začne Adam.

„A co to vypovídá o vrahovi?“

„Že nemá rád ženský, co jedí zmrzlinu... Nemám páru,“ zakvílí Adam a skryje obličej v dlaních.

„Zapni mozkové buňky.“

„Promiň, ale...“

„Podle mého názoru vrah natáčí poslední chvíle svých obětí,“ uvažuje Margot. „Dává si načas, vychutnává si okamžik, než... Chce nám je ukázat živé, protože ho možná zajímají jen živé ženy.“

„Voyeur,“ vyhrkne Adam a na pažích mu naskočí husí kůže.

„Stalker,“ šeptne Margot.

„Jenže jak mám vyfiltrovat seznam všech sviní, který pustili z basy nebo ze cvokárny?“ dumá Adam a přihlásí se na policejní intranet.

„Zadej do vyhledávače znásilnění, hrubé ublížení na zdraví, paranoia.“

Muž ťuká na klávesnici, klikne, pak znovu něco napíše.

„Je jich hrozně moc,“ ozve se po chvíli. „A čas letí.“

„Zkus jméno první oběti,“ navrhone Margot.

„Nikde nic,“ vzdychne mladík a prohrábne si kšticí.

„Takže sériový deviant, možná impotentní nebo hormonálně utlumený,“ přemýšlí nahlas Margot.

„Musíme sestavit registr, ale to je práce na dlouhou dobu,“ řekne Adam a vstane. „Takhle to nepůjde. Co si teda krucinál počneme?“

„Ta žena je mrtvá,“ prohlásí Margot a opře si záda. „Možná jí zbývá ještě několik minut, ale...“

„Nevím, jestli tohle zvládnou,“ přeruší ji Adam. „Vidíme ji, vidíme její obličej, její dům... Proboha, vždyť jí koukáme přímo do života, ale nic o ní nezjistíme, dokud ji ten parchant nezamorduje a někdo nenajde její tělo.“

Zuzaně Kernové po dlouhém běhu brní stehna. Stáhne si propocené kalhotky a odkopne je ke křeslu.

Od třicátých narozenin pravidelně běhá — třikrát týdně urazí pětikilometrovou trasu. Vždycky v pátek si po běžeckém kolečku dopřeje zmrzlinu a dívá se na televizi: ví, že Björn přijede nejdřív o půlnoci. Když manžel získal práci v Londýně a její syn Morgan z prvního manželství pobýval ve střídavé péči u svého táty, obávala se, že si tu bude připadat osamělá, ale zanedlouho si volné chvíle velice oblíbila.

Právě začala navštěvovat velmi náročný odborný neurologický kurz na Karolínském institutu, takže troška klidu jí přišla dvojnásob vhod. Rozepne si propocenou sportovní podprsenku a napadne ji, že by si ji mohla vzít ještě v neděli, než ji definitivně hodí do pračky. Takhle teplé léto nepamatuje.

Vtom zaslechne zaškrábání. Obrátí se k oknu. Vidí jen černou tabulku a téměř zrcadlový odraz ložnice, který vypadá jako televizní studio nebo divadelní scéna, na níž se právě ocitla v pronikavém světle ramp. Jen jsem se zapomněla obléknout, pomyslí si a rty se jí zvlní křivým úsměvem.

Několik vteřin pozoruje své nahé tělo. Je dramaticky nasvícené a vypadá štíhlejší než ve skutečnosti.

Ozve se další šelest, jako by někdo přešel nehtem po okením rámu. Venku je neproniknutelná tma a Zuzana z pokoje nevidí ani na parapet, aby se přesvědčila, jestli tam nesedí nějaký pták.

Zírá na okno, váhavě k němu zamíří, snaží se dohlédnout za zrcadlový odraz. Přehodí přes sebe námořnický modrou deku a zachvěje se zimou.

Navzdory varovnému vnitřnímu hlasu dojde až k oknu, skloní tvář ke sklu a před očima jí pozvolna vyvstane potměšlá zahrada, zšeřelý svět připomínající mědirytinu od Gustava Dorého.

Černá tráva, vysoké keře, ve větru se pohupuje Morganova houpačka, za dětským domečkem se lesknou okna nedostavně venkovní verandy.

Sklo se zamžije jejím dechem. Narovná se a zatáhne závěsy. Těžký přehoz se svezde na podlahu a ona jde nahá ke dveřím. Po zádech jí přeběhne mráz. Znovu se obrátí k oknu. Ve škvíře mezi tmavorůžovými závěsy se leskne černý pruh.

Rychle sáhne po mobilu na nočním stolku a zavolá Björnovi. Naslouchá vyzváněcím signálům a neustále stáčí pohled k oknu.

„Ahoj, zlato,“ zvolá překvapivě nahlas Björn.

„Ty jsi na letišti?“

„Cože?“

„Jestli jsi na...“

„Zrovna jsem na letišti a dávám si hamburger v O'Larys a...“ Mužův hlas se ztratí, na pozadí je slyšet hlasitý jásot a potlesk.

„Liverpool vstřelil další gól,“ vysvětluje Björn.

„Hurá,“ pronese tlumeně Zuzana.

„Volala mi tvoje máma a vyzvíдалa, co ti má koupit k narozeninám.“

„To je od ní milé.“

„Tak jsem jí poradil krajkový spodní prádlo,“ zavtipkuje manžel.

„Bezva.“

Zuzana upřeně hledí na třpytivý proužek skla mezi závěsy. V telefonu to praská.

„Doma všechno v pohodě?“ chce vědět Björn.

„Jo, jen se začínám trochu bát tmy.“

„Bena tam nemáš?“

„Jasně, už je u televize.“

„A co Jerry?“ žertuje manželův hlas úplně blízko.

„Oba na mě čekají,“ zasměje se Zuzana.

„Moc mi chybíš,“ řekne Björn.

„Nezmeškej letadlo,“ špitne žena.

Ještě chvíli si povídají, pak se rozloučí a pošlou si pusy, když vtom se hovor naráz přeruší. Zuzana si náhle vzpomene na pacienta, kterého včera v noci přivezli k nim na oddělení. Mladík si vyjel na motorce bez helmy, vyboural se a utrpěl závažné poškození mozku. Jeho otec vyrazil z noční služby přímo do nemocnice. Na sobě měl špinavé montérky a na krku mu visela ochranná maska.

Zuzana se zašití růžovým kimonem, zajde do obývacího pokoje a zatáhne závěsy.

Místnost naplní podivná zlá předtucha.

Závěsy se pohupují. Žena pocítí mrazení v zádech a odvrátí hlavu.

Ochutná zmrzlinu. Už se začala rozpouštět, za chvíli bude dokonalá. Ústa jí zaplaví lahodná chuť čokolády. Zuzana odstrčí kelímek, zamíří do koupelny, otočí kohoutkem, rozpustí si vlasy stažené do ohonu a gumičku odloží na okraj umyvadla.

Slastně si povzdychne, když jí teplá voda stéká po hlavě, zátylku a nakonec po celém těle. V uších jí příjemně hučí, ramena jí poklesnou, svaly se uvolní. Namydlí se a zaváhá s rukou mezi stehny, kde nahmatá pořádné strniště: už dávno nebyla na voskové depilaci.

Rukou otře zamženou zástěnu, aby viděla na západku a kliku koupelnových dveří.

Náhle se jí vybaví, jak se něco mihlo v okně ložnice právě v okamžiku, kdy strhla z postele přehoz a zahalila se do něj.

To je přece hloupost. Určitě se jí to jen zdálo. Nemá smysl se tím zabývat a zbytečně se stresovat. Jen straší sebe samu, vždyť stejně nemohla vidět, co se za oknem děje.

V místnosti bylo silné světlo a venku naprostá tma.

Ale přesto měla pocit, že zahlédla něčí obličej.

V další vteřině zmizel. Samozřejmě se spletla. Stále se však nedokáže zbavit pocitu, že se jí to nezdálo.

Dít to určitě nebylo, třeba jen soused hledal zaběhnutou kočku, pak postával u jejich domku a díval se na ni.

Zuzana zastaví vodu a srdce jí zabuší až v hrdle, když si uvědomí, že dveře z kuchyně na zahradu jsou dokořán. Jak na ně mohla zapomenout? Celé léto je nechávala otevřené, aby se do domu dostalo co nejvíc večerního vzduchu, ale vždycy když se šla osprchovat, zavřela je a otočila klíčem v zámku.

Znovu otře zamženu skleněnou zástěnu a zkontroluje západku na dveřích. Všechno je v pořádku. Natáhne se pro ručník. Měla bych zavolat Björnovi a poprosit ho, aby zůstal na telefonu, dokud neprohlédnu celý dům, pomyslí si.